

ת"ד 5717/04/15 - מדינת ישראל נגד ערן אטל

בית משפט השלום לתעבורה בתל אביב - יפו

19 מרץ 2017

ת"ד 5717-04-15 מדינת ישראל נ' אטל

בפני כב' השופט עופר נהרי

מאשימה מדינת ישראל

נגד

ערן אטל

נאשם

ע"י ב"כ עו"ד דוד קולקר

הכרעת דין

כלפי הנאשם הוגש כתב אישום אשר בו נטען כי הסיע לאחר מכונית בחניון ציבורי וזאת בעת שבאותה שעה הלכה במקום הולכת רגל הגב' א ע ילדת 1936 מאחורי רכבו, וכי בעשותו כן נהג הוא עפ"י הטענה בחוסר זהירות וזאת בכך שהסיע את רכבו אחורנית מבלי לנקוט באמצעי הזהירות הדרושים כדי למנוע סיכון או פגיעה, לא הבחין מבעוד מועד בהולכת הרגל, ותוך כדי נסיעה לאחר כאמור פגע הוא עפ"י הטענה עם רכבו בהולכת הרגל אשר הלכה כאמור בחניון מאחורי רכבו של הנאשם.

עוד נטען בכתב האישום כי כתוצאה מהתאונה הנ"ל נחבלה הולכת הרגל חבלה של ממש וזאת בדמות של שבר אוולסיה ללא תזוזה בכף רגל שמאל וכן בדמות מוקד דמם מוחי תת עכבישי מימין בראשה.

העבירות שיוחסו בשל כך לנאשם בכתב האישום הינן סיכון עוברי דרך בנסיעה אחורנית (כעבירה לפי ת' 45 (1) לתקנות התעבורה ביחד עם ס' 38(3) לפק' התעבורה) ונהיגה בחוסר זהירות (כעבירה לפי ת' 21 (ג) לתק' התעבורה ביחד עם ס' 38 (3) לפ' התעבורה).

תשובת ההגנה לכתב האישום מפי סניגורו של הנאשם היתה כדלקמן :

" הנאשם כופר בפגיעה בגב' א ב ע. אנחנו נטען שגב' א ע פגעה בו.

היא פשוט נפלה. הנאשם כופר בסעיף 2 לכתב האישום לגבי נתיב ההליכה ונתיב הנסיעה. כופר גם בסעיף 3 וכופר בסעיף 4 בטענה שהגב' נחבלה חבלה של ממש.

אנו טוענים שיש פה סובב ומסובב הפוכים. בגלל הדמם איבדה את ההכרה ונפלה.

אני גם כופר בקשר לרגל. אבקש לחקור את כל העדים לרבות הרופאים."

לנוכח הכפירה נקבע והתקיים דיון הוכחות.

מטעם התביעה העידו העדים הבאים:

1. הגב' י מ (ע.ת. 1) שהינה נכדתה של הנפגעת ואשר צעדה עם הנפגעת בעת האירוע בחניון. במסגרת עדותה של עדה זו הוגש בהסכמה תרשים שערכה העדה (סומן ת/1).
2. מר י מ (ע.ת. 2) שהינו בנה של הנפגעת ואביה של ע.ת. 1, אשר צעד גם הוא עם הנפגעת בעת האירוע בחניון.
3. השוטר המתנדב מר אברהם פרנזי (ע.ת. 3) אשר במסגרת עדותו הוגש דו"ח פעולה אשר ערך (סומן ת/3).
4. הבוחן המשטרתי מר רועי טולדנו (ע.ת. 4) אשר במסגרת עדותו הוגשו המסמכים הבאים : דו"ח בוחן תנועה על תאונת דרכים (ת/4), תרשים (ת/5), נספח לסקיצה (ת/6), דו"ח פעולה (ת/7), פרוטוקול שדה ראיה (ת/8), סקיצה (ת/9), לוח תצלומים (ת/10), טופס יידוע חשוד בדבר זכויותיו טרם חקירה (ת/11), הודעת נהג תחת אזהרה (ת/12) וכן דיסק ובו תצלומים (ת/15).
5. ד"ר שחר טל (ע.ת. 5) שהינו רופא במחלקה לניוירוכירוגיה בבית"ח איכילוב ואשר במסגרת עדותו הוגשו גליון קבלה של הנפגעת בבית החולים (ת/14) ומסמך שחרור של הנפגעת מבית החולים (ת/13).
6. ד"ר בן שופטי (ע.ת. 6) שגם הוא הינו רופא בבית"ח איכילוב ואשר במסגרת עדותו גם כן הוגש מסמך השחרור של הנפגעת מבית"ח (אשר סומן ת/13).

עוד מטעם התביעה הוגשה (בהסכמה) הודעתה של הנפגעת שניתנה בבית"ח איכילוב (סומנה ת/2).

עוד הוגשו לבקשת התביעה (בהסכמה) הודעותיהם של שני עדי הגנה (הגב' אסתר מרקוביץ ומר מרדכי מרקוביץ) שהינם חמו וחמותו של הנאשם אשר היו עמו ברכבו כנוסעים בעת האירוע (הודעותיהם של הנ"ל סומנו ת/16, ות/17).

מטעם ההגנה העידו העדים הבאים:

1. הנאשם מר ערן אטל (ע.ה.1).
 2. הגב' אסתר מרקוביץ (ע.ה.2) שהינה חמותו של הנאשם ואשר בעת האירוע יושבה כנוסעת ברכבו של הנאשם במושב האחורי של המכונית מאחורי הנאשם.
 3. מר מרדכי מרקוביץ (ע.ה.3) שהינו חמו של הנאשם ואשר בעת האירוע ישב כנוסע ברכבו של הנאשם במושב הנוסע אשר לצד הנאשם.
 4. מר רפי וולמרק (ע.ה.4) , מומחה מטעם ההגנה, אשר במסגרת עדותו הוגשה חוות דעת מומחה שערך (סומנה נ/2).
- לבקשת ההגנה גם הוגשו (פעם נוספת) שני תצלומים מלוח התצלומים שערך בוחן התנועה המשטרתי (הכוונה לתצלומים 19 ו- 20 מלוח התצלומים ת/10), (סומן נ/1).
- סיכומי הצדדים הוגשו בכתב.
- לאחר שהתרשמתי באופן ישיר מהעדויות ולאחר שנתתי את דעתי לעדויות, לראיות ולסיכומי הצדדים, מסקנתי היא שהתביעה הוכיחה כנדרש את כל אשר יוחס לנאשם בכתב האישום וכי לפיכך דינו להרשעה בעבירות שיוחסו לו.
- ולהלן נימוקיה המפורטים של הכרעת הדין :
- לא היתה מחלוקת בפי הנאשם כי הוא אכן הסיע את רכבו לאחור וכי היה זה בתוך חניון אשר פתוח לציבור.
- אף לא היתה מחלוקת בפי ההגנה שמדובר היה בחניון בעיר יפו (חניון גלי צה"ל כפי שהעיד הנאשם).
- עוד לא היתה מחלוקת כי האירוע התרחש ביום ו' בשבוע , בשעה 11:30 לערך וכי בעת שהגיע הנאשם עם מכוניתו לחניון האמור כדי, לדבריו, ללכת לשוק הפשפשים, (ולדברי חמו כדי לקנות דגים ולאכול) גילה הוא , בהיותו בתוך החניון האמור , כי אין מקומות חניה פנויים.

ובמילים אחרות - מדובר היה אותה עת בחניון עמוס אשר משמש רבים ואשר מידת הצפיות שיימצאו בו אותה שעה ביום

ו' בבוקר גם הולכי רגל אשר עושים את דרכם ברגל בחניון (דרך משל אל מכוניותיהם וממכוניותיהם או למטרת מעבר דרך החניון או לכל מטרה אחרת) היא מידת צפיות גבוהה, שהרי בוודאי לא רק הנאשם וקרובי משפחתו הגיעו באותו בוקר לאיזור זה לצרכי בילוי בסביבה אלא גם אחרים (ובכלל זה כך מסתבר גם הנפגעת, בנה ונכדתה).

ראה לענין זה של צפיות את המצוי והמתואר בסעיף 13 לדו"ח הבוחן ת/4.

משאין אם כך מחלוקת שהנאשם בחר לנהוג בתוך חניון זה בשעה זו לאחר מוטב ראשית להזכיר מהם חובותיו עפ"י דין של נהג בהקשר של נסיעה לאחר.

כאן בא המחוקק ומורה בתקנה 45 לתקנות התעבורה, כדלקמן:

" נוהג רכב לא יסיעו אחורנית אלא אם יש צורך בכך, ובמידת הצורך, ולאחר שנקט באמצעים הדרושים בנסיבות הקיימות כדי למנוע - (1) סיכון או פגיעה; (2) הטרדה או הפרעה. "

כעולה מעדויות עדי ההגנה עצמם, לאחר שהנאשם נכנס עם מכוניתו בנסיעה קדימה לתוך החניון (אשר למען ההבנה יצוין כי עולה מן הראיות כי מדובר בחניון בעל מבנה מלבני) ונע בו עד שהבחין שאין בו מקומות חניה פנויים אף באיזור קצהו המרוחק הפנימי של החניון, בחר הוא שלא לנסות להסתובב אגב תימרון קדימה ואחורה כדי לצאת מן החניון עם פני מכוניתו קדימה בנסיעה קדימה, אלא בחר הוא להסיע את מכוניתו לאחר לאורך אותה הדרך אשר בה נכנס בנסיעה קדימה קודם לכן.

לכשכך בחר הנאשם לעשות, ולמעשה כך הוא בכל מצב של נסיעה לאחר בידי נהג, נדרש היא הוא הנאשם (כלשון החוק כאמור) **"לנקוט באמצעים הדרושים בנסיבות הקיימות כדי למנוע סיכון או פגיעה, הטרדה או הפרעה"**.

הנאשם הפר הוראה זו.

אסביר:

מגירסתו של הנאשם עולה כי הוא בחר לנוע לאחר עם מכוניתו אגב כך שהוא מטה את ראשו לצד ימין ומביט אחורה לימין וכך נע הוא אחורנית עם מכוניתו.

להלן ציטוט מדברי הנאשם בענין זה בהודעתו ת/12 במשטרה:

" הגעתי לקראת סוף החניה וגיליתי שאין מקומות פנויים לחניה. הסתכלתי לאחר במראות ובמראה האמצעית הגדולה שילבתי לרוורס היטתי את ראשי לצד ימין והבטתי אחורה ואז התחלתי לנסוע אחורה כאשר לפתע

שמעתי בום ועצרתי מיד את הרכב " (ציטוט מהודעת הנאשם , שורות 19 - 23) (ההדגשה איננה במקור).

הנה כי כן , ניתן לראות מדברי הנאשם עצמו כי ההתבוננות שלו במראות חדלה עת שילב לדבריו לרוורס ושאז בחר הוא כבר להטות את ראשו לימין , ורק אז התחיל בנסיעה לאחור.

ובמילים אחרות : כל זמן תנועתו עם רכבו לאחור הוא לא הביט במראות אלא נקט אך ורק בהטיית ראשו לימין. לפי גירסת הנאשם עצמו הוא נפרד אם כך ממבט אל מראות הרכב וזאת מתחילת נסיעתו לאחור ובכל מהלכה.

על גירסה זו חזר הנאשם גם בבית המשפט :

" ... ושילבתי לרוורס והסתכלתי לאחור עם הפנים . התחלתי לנסוע ..." (ראה עדותו בעמ' 55 שורות 3 - 4 לפרוטוקול).

עולה עם כך כאמור מגירסתו של הנאשם עצמו כי מרגע התחלת הנסיעה שלו לאחור , ובמהלך כל הנסיעה שלו לאחור , לא נעזר הוא כלל במראות הרכב שלו.

עת תיאר הנאשם כי היטה ראשו לימין , הנאשם נשאל בהמשך לכך בבית המשפט דבר , והשיב כדלקמן :

" ש. לצד שמאל הסתכלת ?

ת. לפני שהתחלתי לנסוע הסתכלתי במראות." (עמ' 56 שורות 33 - 34 לפרוטוקול).

ועל כך יישאל : ומה באשר למהלך הנסיעה לאחור עצמה ? ומה בדבר צד שמאל ?

המומחה מטעם ההגנה נאלץ להסכים בעדותו כי כאשר נעים עם המכונית לאחור והראש של הנהג מוטה ימינה אזי חלק יכול להיות שטח מת עבור הנהג הנע כך לאחור. (ראה עדותו של מומחה ההגנה בעמ' 76 שורות 21 - 23 לפרוטוקול).

למעשה , כך גם עמדת הבוחן המשטרתי ואף ביתר שאת :

" מה גם שנהג סביר לא יחזור בנסיעה לאחור את כל מרחק החניין ללא מכוון , ללא התייחסות לחיישני רוורס , וללא האמצעי המינמאלי להסתכל במראות הצד , מראה מרכזית ובטח לא יסתפק במבט לאחור דרך כתף ימין " (מתוך עדותו של הבוחן המשטרתי בעמ' 44 שורות 26 - 28 לפרוטוקול) (ההדגשה איננה במקור).

ניכר אם כך שיש הסכמה בין מומחה ההגנה לבין הבוחן המשטרתי לפחות לגבי זה שכאשר נעים אחורה ללא עזרת מראות אזי עלול להיות איזור שהוא מוזנח בידי הנהג.

מנגד, מאיר את עינינו מומחה ההגנה כי לוקח פרק זמן מסוים גם בהפניית מבט בין מראות שונות ברכב.

זה כמובן נכון, אלא שיש לשים לב לעמדת מומחה ההגנה עצמו על כי נסיעתו של הנאשם היתה לגירסת ההגנה נסיעה איטית. (ראה את עדותו מומחה ההגנה בעמ' 76 שורה 17).

עוד יש לשים לב שלא רק הולכת הרגל הנפגעת בת ה-79 צעדה שם על הדרך בחניון, אלא שתי דמויות אדם נוספות צעדו שם יחד עמה - בנה ונכדתה.

והנה, למרות נסיעה איטית לדברי ההגנה, ולמרות שמוסכם על מומחה ההגנה כי הנפגעת בת ה-79 עשתה לכל הפחות כיברת דרך של כ-3 מטרים במקום פתוח בדרך אשר במרכז החניון (ועוד אדגים כי בשים לב לעדיייות בהן מצאתי ליתן אמון - אף דרך ארוכה יותר של צעידה) לא ראה אותה הנאשם בשום שלב, וגם לא את שני הולכי הרגל שעמה.

וזאת יש לשים לב - לא רק שלא עלה בידי ההגנה לסתור את עמדת הבוחן המשטרתי על כי לו היה הנאשם כנהג עושה שימוש במראות הרכב במהלך הנסיעה לאחר אזי היה בידו להבחין בהולכי הרגל, אלא שאפילו המומחה מטעם ההגנה נאלץ כאמור להודות כי כך הוא אכן הדבר במישור העקרוני של שדה הראיה דרך מראות הרכב. (ראה נא עדותו בעמ' 70 שורות 19-20 וגם שורות 24-25).

וראה לענין זה גם את תוצאת הניסוי שנערך עם הנאשם עצמו אשר אישר את היכולת להבחין דרך המראות (ת/8)

אכן, כאמור, מומחה ההגנה מוסיף ומציין כי גם יש ענין של העברת המבט ממראה למראה ועיתי, אך דומה שבמישור העקרוני לא חולק מומחה ההגנה על כך שמראות רכבו של הנאשם הן בעלות כסוי פיזי שמאפשר תצפית אגב נסיעה אחורנית גם ביחס לאיזורים שהטיית הראש ימינה בלבד במהלך כל הנסיעה לאחר איננה מאפשרת.

הנה כי כן, כבר רואים אנו בשלב זה של ניתוח האירוע וניתוח התנהלותו של הנאשם כנהג כי הנאשם לא נקט בכל האמצעים הדרושים כדי למנוע סיכון או פגיעה.

ואם בכך שהנאשם בחר שלא להשתמש כלל במראות הרכב במהלך הנסיעה לאחר אין די כדי להדגים שלא נקט באמצעי דרוש כדי למנוע סיכון או פגיעה, אזי בא גם ענין אי נקיטה באמצעי נוסף אשר בנקל יכול היה הנאשם לנקוט בו, ולא נקט בו, והוא שימוש במכוון.

אני מוצא בהקשר זה צדק בעמדת הבוחן המשטרתי כי בנסיבות שהיו במקום ראוי היה שהנאשם היה נעזר באחר מנוסעיו (מר מרקוביץ ו/או גב' מרקוביץ) כמכוון.

טענת ההגנה בקשר לכך על כי למר ולגב' מרקוביץ אין רשיון נהיגה, אין בה ממש.

אין צורך ברשיון נהיגה כדי לעמוד רגלית מחוץ לאוטו ולהזהיר דרך חלון פתוח את הנהג מפני הולכי רגל הצועדים בחניון - בין אם עסקינן בהולכי רגל הצועדים כשגבם מופנה אל הרכב הנע לעברם ובין אם לאו.

אף את טענת מומחה ההגנה אשר פטר ענין זה באמירה שלהבדיל מלגבי אוטובוסים ומשאיות אין חובת מכוון בחוק, יש

לטעמי לאבחן , שכן החובה בהקשר זה איננה בהכרח במלל ישיר אלא מתבקשת היא מן הנסיבות ומצויה היא , בהתאם לנסיבות, במילים "בנסיבות הקיימות" בנוסח אשר בתקנה 45 לתקנות התעבורה עת דורש המחוקק מנהג המסיע רכבו לאחר לנקוט באמצעים הדרושים בנסיבות הקיימות כדי למנוע סיכון או פגיעה .

הנה כי כן , בשני אמצעים מתבקשים כשל הנאשם מלהשתמש : האחד - התבוננות במראות במהלך הנסיעה אחורה . והשני - העזרות בנסיעה שכזו ובמקום כזה במכוון (והיו שם כאמור שני מכוונים פוטנציאליים זמינים עבורו , אך הנאשם בחר שלא להשתמש בהם).

ואם בכל אלה לא די , דומני שלא אצא ידי חובתי באם לא אזכיר שאפילו המומחה מטעם ההגנה הסכים שמבחינה טכנית יכול היה הנאשם מלכתחילה לתמרן כך שיוכל להסתובב עם מכוניתו בתוך החניון ולעשות את הדרך ליציאה מהחנין שלא בנסיעה אחורנית לאורכו אלא בנסיעה קדימה . (ראה עדות מומחה ההגנה בעמ' 74 שורה 7 לפרוטוקול כדלקמן : " אפשר לתמרן כי מידות של האוטו של הנאשם מאפשרות זאת מבחינה פיזית ").

אכן , תימרון שכזה כרוך אף הוא בנסיעה במידת מה לאחור , אך לבטח אין מדובר בנסיעה ארוכה לאחר באותה מידה .

ענין עצם ההחלטה לנוע לאחר לאורך החניון (מקום בו היתה אופציה נוספת) מתקשרת יש לדעת לדבר המחוקק בתקנה 45 לתקנות התעבורה עת ננקטות שם ע"י המחוקק המילים "במידת הצורך" .

ניכר אגב שהמחוקק ביקש לומר בתקנה זו כי דורש הוא לצמצם ככל הניתן הסעת רכב לאחר , הן משך והן מרחק, והכל ככל הנראה מתוך מודעות לכך שנסיעה לאחר הינה בעלת סיכונים מוגברים ביחס לנסיעה קדימה.

במקרה זה עמדה בפני הנאשם כאמור גם אופציה של תימרון שאיננו כרך בנסיעה כברת דרך רבה לאחר , ואולם אפילו אם נניח לזה ונשלים עם החלטת הנאשם כך לבצע , עדיין נותרנו עם אופן הביצוע ולמדנו כאמור כי הענין בוצע למרבה הצער מבלי לנקוט בשני אמצעים מתבקשים ביותר בנסיבות - התבוננות במראות הרכב במהלך הנסיעה לאחר, ושימוש בנקל במכוון.

זאת ועוד:

אני נותן אמון בעדויות עדי התביעה 1 ו-2 (הבן והנכדה של הנפגעת) על כי הם עשו כברת דרך אף בהליכה לכיוון צפון. ובמילים אחרות - אני נותן אמון על כי לא רק שהולכי הרגל הספיקו להיכנס למרכז השטח הפתוח בחניון מבחינת רוחב הדרך (כ-3 מטרים כאמור) אלא גם צעדו בו לאורכו. אף לא מצאתי שנסתר כי השלושה צעדו יחד. (הנכדה והנפגעת אף אחזו ידיים).

הכיצד אם כך לא הבחין הנאשם לא רק בדמות אדם אחת אלא בשלוש דמויות צועדות - ואף בשום שלב? הדבר לא זכה לתשובה מספקת כלל וכלל ע"י ההגנה והדבר אומר דרשני באשר למידת תשומת ליבו של הנאשם כנהג ובאשר לדרך נהיגתו.

יתרה מכך יש לומר :

לא מצאתי כי נסתרה בכל דרך עדות שני עדי התביעה הללו (הבן והנכדה) על כי הם דווקא ראו את רכב הנאשם בעת שעמד במצב סטטי עוד בטרם נע לאחור.

על כך יש לומר כי אם להולכי הרגל הללו היה קו ראייה פתוח אל עבר מכוניתו של הנאשם עוד כשעמד טרם תחילת תנועתו אחורנית, אזי, באותו קו ראייה צריך היה הנאשם להבחין בהם עוד טרם נע לאחור, ולא כל שכן בהמשך לכך, ואם חלופי זמן וצעידיה שלהם בחניון, במהלך נסיעתו לאחור לכל הפחות.

ובמילים אחרות, ניכר שאם הנאשם היה מביט כהלכה היה הוא רואה אותם כפי שהם ראו אותו והיה מלכתחילה נמנע מלנוע לאחור, ובוודאי שהיה נמנע מלהוסיף בהמשך לכך לנוע לאחור עד קירבה ופגיעה מבלי לראות אותם בשום שלב, אזי היה מונע את התאונה.

כאמור, אם הולכי הרגל היו מצויים כבר במהלך הליכתם בחניון בקו ראייה לרכב הנאשם עת הוא בכלל טרם עוד נע אחורה (כגירסתם שלא נסתרה), ואח"כ המשיכו בהליכתם, ואם הנאשם טוען כי נע לאט עם מכוניתו לכשנע, ואם לא נסתרה עמדת הבוחן המשטרתי כי אשה בת 79 איננה נעה מהר, ואם לא נסתרה גירסת הנכדה והבן כי הם והנפגעת נעו בהליכה, אזי, בכל הכבוד, כל ההיבטים הללו שבים ומצביעים על שפע של זמן שהנאשם יכול היה לראות את שלושת הולכי הרגל ולהימנע בכלל מלהתקדם לעברם ולא כל שכן לפגוע במי מהם, ומבלי להבחין בשום שלב.

מצאתי אגב כי אין ממילא לשער (אף מעבר לדבר עדויות הולכי הרגל הנ"ל לענין זה) כי הולכת רגל בת כשמונים תהא בעלת מהירות הליכה מהירה, ובפרט שלא נקבע שהולכי הרגל מיהרו למקום כלשהו. ראה גם את עמדת הבוחן המשטרתי לענין זה.

הולכי הרגל שהו על הכביש גלויים די זמן ומרחק כדי שיבחינו בהם ולא יסעו לעברם.

אזכיר כי המומחה מטעם ההגנה הסכים כי הולכת הרגל עברה גלויה לכל הפחות קרוב ל- 3 מטרים. (ראה עדותו בעמ' 78 לפרוטוקול).

הוסף לכך כי היא לא הלכה מהר.

הוסף לכך כי הנאשם טען כי הוא נע לאחור באיטיות (כך לדבריו).

וקיבלת שהיה שפע של זמן לנאשם להתבונן ולהבחין לפני ובמהלך תנועתו לאחור, ושאין להשלים עם כך שהנאשם כנהג לא ראה את הולכי הרגל בשום שלב.

הוא היה צריך לראותם.

הם שהו בהכרח לנגד עיניו פרק זמן וכברת דרך , אך הוא כשל מראותם.

עד כאן ניתוח הפרת חובותיו של הנאשם כנהג למרבה הצער.

קעת , ולנוכח כפירת ההגנה גם בעצם דבר הפגיעה בהולכת הרגל , אפנה לניתוח הבא ואסביר :

לא זו בלבד שעולה מדברי הנאשם עצמו - ובאופן עקבי שוב ושוב - כי הוא פגע עם מכוניתו בהולכת הרגל ;

ולא זו בלבד שמוצא אני לתת אמון בעדויות עדי התביעה 1 ו-2 (הנכדה והבן של הולכת הרגל שצעדו עמה) כי הנאשם פגע עם מכוניתו בהולכת הרגל ;

ולא זו בלבד שאני מוצא לנוכח עמדתו של הבוחן המשטרתי וקוהקנטיות העדויות של עדי התביעה 1 ו-2 הנ"ל התאמה גם לניגוב האבק שנמצא על רכב הנאשם ע"י הבוחן המשטרתי (אשר להבדיל מהמומחה מטעם ההגנה בדק את הרכב לאחר האירוע ולא יומיים אח"כ) .

אלא שאפילו אם הייתי מניח בצד את כל אלה (ואין להניחם בצד) אזי עדיין - גם אם הנאשם "רק" התקרב בנסיעה עם מכוניתו אל הולכת הרגל הימנה כדי 40 ס"מ או קירבה דומה לכך (כעולה על פניו ממקום הימצאה ביחס לרכב לאחר האירוע) - מדובר בהתקרבות יתרה , מסוכנת ומיותרת אשר לגביה יש לומר כי אפילו אם רק הביאה היא לבהלת הולכת הרגל הקשישה ולנפילתה בשל כך , אזי עדיין האחריות בנסיבות שכאלה היתה על כתפי הנאשם.

אלא שכאמור - הראיות לענין פגיעת הנאשם עם רכבו בהולכת הרגל הן עוצמתיות , ומנגד - הראיות לנפילה עצמונית של הולכת הרגל כטענת ההגנה בשיבת ההקראה, אינן קיימות כלל .

אתחיל בהקשר זה בציטוטים מתוך דבריו העקביים של הנאשם עצמו (וזאת אגב לאחר שהוא כבר התייעץ עם עו"ד) (תשומת לב להדגשות , אינן במקור) :

"...ואז התחלתי לנסוע אחורה כאשר לפתע שמעתי בום ועצרתי מיד את הרכב...לאחר ששמעתי בום ויצאתי מהרכב ראיתי שפגעתי באשה." (ת/12 שורות 22-27).

" אני רוצה לציין ולהוסיף כי למרות שהסתכלתי כשנסעתי רוורס בנסיעה איטית לא הספקתי לראות את האשה שפגעתי בה.. " (ת/12 שורות 37 - 39).

" אני רוצה להגיד שככל הנראה הגברת שפגעתי בה יצאה מבין המכוניות בדיוק כאשר חזרתי רוורס ולכן לא הספקתי להבחין בה. " (ת/12 שורות 41 - 42).

" כן , לאחר שקרתה התאונה , כמו שראיתי מהפגיעה באשה שפגעתי בה כמובן , ירד לה דם מהראש ." (12/ת שורות 51 - 52).

" ש. מתי בפעם הראשונה הבחנת בה.ר. ? ת. רק כאשר פגעתי בה . אני שמעתי את הרעש של הפגיעה והבנתי שפגעתי במשהו . " (12/ת שורות 64 - 66).

" ש. עם איזה חלק של רכבך פגעת בה.ר. ? ת. ככל הנראה עם החלק האחורי אבל לא ראיתי פגיעה כלשהי . ש. האם כאשר שמעת את המכה רכבך היה בתנועה ? ת. כן. בנסיעה לאחור. " (12/ת שורות 65 - 70).

" לא היתה לי כל כוונה לפגוע באשה המסכנה. לצערי אני מאמין שלא היתה לי דרך למנוע את זה . " (12/ת דף לפני אחרון).

עד כאן הציטוטים המרובים מהודעת הנאשם אשר ניתנה כאמור לאחר התייעצות עם עורך דין , ולציין כי הסניגור לא ביקש לקיים משפט זוטא בקשר עם גביית ההודעה ואף לא ראה לנכון לחקור נגדית את גובה ההודעה בקשר עם המצוי באופן עקבי שכזה בהודעה.

זאת ועוד :

גם לשוטר (ע.ת.3) אשר הגיע למקום אמר הנאשם כדלקמן : " ...נסעתי בתוך החניון רציתי לחפש חניה לא ראיתי אף אחד נסעתי רוורס הסתכלתי אחורה הטטי את הראש לצד ימין לראות אם יש מישהו לא היה אף אחד פתאום שמעתי בום מכה עצרתי את הרכב וראיתי שפגעתי בצד שמאל של הרכב הרכב לא הוזז שישה בשם א ב ע.. " "

בבית המשפט הטיח הסניגור המלומד בע.ת.3 הנ"ל על כי הוא (העד) הוסיף את המילה "פגעתי". כך לשיטת הסניגור.

(ראה נא עמ' 16 שורה 14 לפרוטוקול),

צר לי , אך לא רק שאני נותן אמון בעדות העד הנ"ל על כי אלה הן אכן המילים ששמע וקלט בחושיו מפי הנאשם על אתר , אלא שהרי הנאשם עצמו שב ואמר בדיוק את אותם דברים שוב ושוב הרי גם בהודעתו במשטרה שנגבתה ע"י ע.ת. 4 ולאחר אזהרה כדין ולאחר התייעצות עם עורך דין.

וזאת ועוד :

מסתבר שהנאשם גם הצביע על אתר בפני ע.ת.4 על מקום הפגיעה שלו בהולכת הרגל .

" מקום פגיעה משוער עפ"י הצבעת נהג א' "

ראה לענין זה את סעיף 2 בתרשים ת/5 ואת רישומי ע.ת. 4 שם.

וראה בהמשך לכך את המצוי גם בדו"ח הפעולה ת/7 :

" הנ"ל הצביע על כיוון נסיעתו לאחור , כתם הדם ששם שכבה הולכת הרגל , והצביע על מקום הפגיעה בהולכת הרגל כפי המופיע בסקיצה".

לציין כי לענין זה (של אמירה נוספת כאמור , אחת מני רבות, של הנאשם על דבר הפגיעה שלו בהולכת הרגל ועל מיקום הפגיעה בה) ההגנה גם כאן לא חקרה נגדית את ע.ת.4.

וזאת ועוד :

מעיון בהודעתו של חמו של הנאשם (מר מרדכי מרקוביץ) עולה כי אף הוא עצמו ציין כי **"התברר שפגענו במישהי"**. (ת/17 שורה 10).

וזאת ועוד:

גם מתוך עדותו של הנאשם בבית המשפט , שם הנאשם שב ומציין את רצף הזמן ואת העיתוי הכה צפוף ומיידי ושל היבט הנסיעה לאחור , היבט המכה אגב הנסיעה לאחור , ואת היבט הימצאות הולכת הרגל מוטלת לכשיצא מרכבו אחרי שעצר את רכבו למשמע המכה (ציטוט):

" התחלתי לנסוע. אז אחרי שניה שניה וחצי שמעתי מכה ומיד בלמתי . כשיצאתי מהרכב ראיתי מישהי מוטלת על הרצפה . הרגליים שלה היו בצד שלי של הנהג ולקראת סוף האוטו האחורי הראש שלה מונח ". (עדות הנאשם בעמ' 55 שורות 3 - 5).

אגב , ממה נפשך ? אם כטענת הנאשם וכטענת עדי ההגנה מטעמו (חמותו וחמו) נסע הוא אחורנית אך ורק כחמישה מטרים , ואם הנאשם גם טוען כאן (בעדותו שצוטטה לעיל) כי את הדרך הזו לקח לו לעשות בסך הכל בשניה אחת או בשניה וחצי , ניכר כי הנאשם נע אחורנית במהירות (או כי לכל הפחות במהירות שאיננה מתאימה לתנאי המקום ולנסיעה ברוורס בפרט שם).

כך או כך , ובכל הכבוד, שפע האמירות העקביות של הנאשם בסמוך לאחר האירוע (כמצוטט בהרחבה לעיל) על כי הוא פגע בהולכת הרגל מדברות הן בעד עצמן, ולטעמי אין ההגנה , ובכלל זה המומחה מטעמה , יכולים להתעלם מהן או לגמדין .

זאת ועוד :

הנאשם שב ותיאר בהודעתו כי מכת הפגיעה שלו בהולכת הרגל היתה במהלך תנועת רכבו לאחר ולא לאחריה .

הנאשם הרי העיד כי המכה היא זו שהביאה אותו לבלום.

העובדה שהמכה אירעה במהלך הנסיעה ולא אחריה , בכל הכבוד , מביאה את נסיון ההגנה לתלות את דבר המכה שנשמעה כאילו היתה היא או ניתנה היא ע"י אחר לאחר האירוע ולכשהרכב כבר נעצר , לכשלון.

ויתרה מכך כאמור : עדי התביעה 1 ו-2 (הנכדה והבן) עשו עלי רושם מהימן בדרך עדותם.

עדים אלה תיארו באופן מפורט ומפורש (להבדיל מאך ורק השערות שהיו בפי עדי ההגנה בכל הכבוד) פגיעה בהולכת הרגל שהיתה עמם וגם את תנועתה בשל הפגיעה אגב נפילתה , ומקובלת עלי עמדת הבוחן המשטרי בקשר עם אופי סימון ניגוב האבק שמצא בהינתן כל אלה.

ההשערה הרחוקה מאד של ההגנה אשר לפיה הולכת הרגל נפלה נפילה עצמונית על רכבו של הנאשם בדיוק עת הגיע הוא עם מכוניתו לקירבתה המיידית היא טענה שלא זכתה במשפט זה לכל ביסוס , ואף לא בעקבות חקירת הרופאים שזומנו לדיון .

כפי שהעיד ד"ר שחר טל שהינו רופא בכיר אחראי במחלקה הניורוכירורגית בבית החולים איכילוב (ראה נא את עדותו וראה נא את ת/13) והדברים לא נסתרו בכל חוות דעת רפואית נגדית מטעם ההגנה (לא הוגשה כזאת) - הדמם שנמצא אצל הנפגעת ניכר כחבלתי ולא כספונטי . (ראה נא את עדותו של הרופא בעמ' 36 שורות 13 - 17 לפרוטוקול).

וכפי שהעיד ד"ר בן שופטי , גם אין כל תיעוד בתיק שהנפגעת סבלה כביכול בעברה מנפילות סתם כך. (ראה עמ' 38 שורות 18 - 19 לפרוטוקול).

אגב , הסניגור בחר במישור האמור שברפואה שלא להגיש כל חוות דעת נגדית שברפואה ; בחר גם שלא לפנות בבקשה לעיון "בחומר חקירה" כדי לברר כביכול היסטוריה נטענת של נפילות עצמוניות ככל שהיו ; ואף מסתבר כי נמנע הוא גם מלהפנות כל שאלה בענין זה בחקירה נגדית לבנה או לנכדתה של הנפגעת.

צר לי , אך די בהשערות רחוקות מן הסוג שהעלתה ההגנה כדי לבסס טענת הגנה.

ויוזכר : לא רק הבן והנכדה של הנפגעת תיארו שהנאשם פגע עם מכוניתו בהולכת הרגל , אלא גם הנאשם עצמו שב ותיאר ושב ותיאר זאת. (כפי שצוטט כבר בהרחבה מתוך הודעתו).

ולבסוף לא אצא ידי חובתי באם לא אתייחס לאמירתו של הסניגור על כי הוא ביקר במקום וראה שהכביש במקום איננו תקין ומשכך תיתכן נפילה עצמונית.

על כך אשאל :

כלום הסניגור העיד במשפט זה ? לא.

כלום היתה בכלל לתביעה הזדמנות לחקור נגדית הסניגור על אשר הוא טוען שראה ? לא.

כלום הוצגה מטעם ההגנה כל ראיה לענין זה , כגון תצלום ? לא.

כלום נחקר בוחן התנועה המשטרתי על כך ? לא.

כלום טענה שכזו לא אמורה להימצא בחוות דעת המומחה של ההגנה ? כן.

ככלל , ובכל הכבוד והערכה לסניגור המלומד , לאחר עיון בסיכומים שהגיש הוא בתיק זה מתקיים קושי לטעמי להשתחרר מן הרושם כי הסניגור הנכבד שם את עצמו לעד ואף לעד מומחה בתיק זה בשלב הסיכומים.

ויוזכר : הסניגור הנכבד לא היה עד בתיק זה ובוודאי שלא הוגשה כל חוות דעת שבמומחיות שלו עצמו במשפט זה כמומחה , ובוודאי גם שסיכומים , בכל הכבוד , אינם שלב להשלמות ולמקצה שיפורים של מה שהסניגור אולי סבור כי חסר בחוות הדעת של המומחה מטעם ההגנה .

כך למשל, אפנה את הקורא לסעיף 8 לסיכומי ההגנה שם מתאר הסניגור בסיכומיו כי הוא יצא לשטח , בדק , ערך עם עצמו ניסוי שם , הירהר לעצמו , ומצא מהמורות.

כך למשל , אפנה את הקורא לסעיף 10 לסיכומי ההגנה שם הסניגור מציין כי הוא אוהב רישומים ושרטוטים ולכן ערך תרשימים אשר מהם לדבריו נגזרות שאלות שלטעמו רלבנטיות.

וכך למשל , אפנה את הקורא לסעיף 22 ולסעיף 23 לסיכומי ההגנה שם שב ועורך הסניגור תרשימים ופורס את משנתו הטכנית .

כאמור , בכל הכבוד והערכה , צר לי אך ככל שרצה הסניגור עצמו להעיד במשפט זה על דבר ביקורו במקום , על דבר מימצאים שלדבריו הוא עצמו מצא במקום , על דבר חישובים ושרטוטים של המקום אשר ערך הוא וכיוצ"ב , אזי המקום לכך היה דיון ההוכחות , לאחר אזהרה , אגב מתן אפשרות לתביעה לחקור את הסניגור הנכבד בחקירה נגדית , ולרבות לחקור אותו אודות הרקע המקצועי שלו בנושא של חקירת תאונות דרכים ובוחנות תנועה.

אגב , ע.ת.1 העידה כי הכביש היה דווקא ללא דופי (ראה עדותה בעמ' 4 שורות 15-16 לפרוטוקול) . ולציין שהסניגור לא חקר אותה כלל לענין זה.

וראה לענין זה גם את עדות הבוחן המשטרתי בעמ' 50 שורה 20 לפרוטוקול , אשר מעיד כי מצא את הדרך תקינה.

ולבסוף , אתייחס כעת לכפירת ההגנה (ראה פירוט הכפירה בישיבת ההקראה) בנושא קיום חבלות של ממש להולכת הרגל.

ראשית - משהוכח דבר הדמם במוח שנמצא אצל הולכת הרגל כמימצא בבית החולים, ומשהוכח לטעמי כי מדובר בדם חבלתי ולא ספונטני - מדובר בחבלה של ממש, ומאירוע זה.

שנית - לא מצאתי שהסניגור בחר לחקור בכל דרך את הרופאים על המימצא של השבר אוולסיה בכף רגל שמאל , וזאת על אף שבישיבת ההקראה ציין הסניגור כי הוא " **גם כופר בקשר לרגל** " .

אף אין למצוא בסיכומי ההגנה כל התייחסות לשבר.

אף אפנה את הקורא לעיין בהקפדה בת/13 ות/14 ולראות "**חבלה לכף רגל שמאל**" , "**נפיחות והמטומה בכף רגל שמאל**" , "**בצילום - שבר אוולסיה ללא תזוזה של בסיס מטטרסוס 5**" , "**חבישה אלסטית**" .

כלום לא היה מקום להתייחס לכל אלה בחקירה נגדית ובסיכומים ? דומני שכן.

ושלישית , ומעבר לכל אלה (כאשר על הפרק כפירה בקיום חבלה של ממש) יתכן שיש גם מקום להזכיר, בנוסף לאמור לעיל, את אשר לא נתון במחלוקת ואשר עליו העידו גם עדי התביעה : "**היה המון דם מהראש**" (עדות הנכדה) ; " **.. וראיתי שהיא מדממת מהראש , לחצתי על הפצע , היה עוד מישהו שעזר לי , אמר שהוא חובש. הוציא תחבושת. עצרנו את הדימום** " (עדות בנה של הולכת הרגל) ; " **..התחיל לרדת לה דם..**" (עדות חמותו של הנאשם) .

כלום חבלה הגורמת פצע מדמם מהראש המצריך את עצירת הדימום מהראש איננה חבלה של ממש ? וזאת עוד לפני שעוסקים בדמם המוחי ובשבר בכף הרגל ?

דומני שכן.

הנה כי כן , גם כפירת ההגנה בהיות החבלה בגדר "חבלה של ממש" היתה כפירה אשר למרבה הצער מתקיים קושי לקבל.

וזאת יש לשים לב בתיק זה :

חוות הדעת של מומחה ההגנה בתיק זה התמקדה למעשה בעיקרה אך בענין אחד (ראה נא את חוות הדעת ואת הסיכום של חוות הדעת) והוא בכך שלשיטתו של מומחה ההגנה רכב הנאשם לא פגע בהולכת הרגל.

משהוכח עם זאת כי כן הוא כן פגע (לא רק עפ"י עדי התביעה אלא גם עפ"י אמירותיו החוזרות ונשנות של הנאשם והמיכלול) אין חוות הדעת של מומחה ההגנה יכולה לסייע בתיק זה לנאשם בסופו של יום.

ובאשר ליצירת יש מאין בסיכומי הסניגור בהיבטים אשר כלל לא מצאו את מקומם וניתוחם במסגרת חוות הדעת של המומחה מטעם ההגנה, הרי שלא רק שכאמור אין הסניגור יכול "להגיש" חוות דעת שלו עצמו אלא שממילא אף אין יכול הוא לעשות כן בשלב הסיכומים.

ומעבר לצורך, ולגוף הענין, אזכיר שכבר נותח שעל הנאשם היה לראות את הולכי הרגל עוד בטרם החל כלל בנסיעה לאחר (כפי שכאמור הולכי הרגל ראו אותו ובאותו קו ראייה, טרם החל כלל בנסיעה לאחר) וכך שומה היה על הנאשם בכלל לא להסיע רכבו אחונית במצב שכזה מלכתחילה.

לסיכום :

מדובר בנהג שהסיע את רכבו אחורנית כדרך משמעותית במקום ובזמן שבו היתה צפיות גבוהה להימצאות הולכי רגל, וזאת בה בשעה שיכול היה לבחור באופציה מסכנת פחות מבחינת כדרך הדרכ של נסיעה לאחר.

מדובר בנהג שלא נקט באמצעים מתבקשים של התבוננות במראות במהלך תנועת הרכב לאחר ואף ללא שימוש במכוון בנסיבות שהצריכו זאת.

מדובר בנהג אשר למעשה נהג כיברת דרך אחורנית בסוג של עיוורון לגבי הנעשה במקומות שאינם מכוסים בעת הטיית ראשו לימין.

אין לקבל שנסיעה לאחר במקום שקיימת צפויות להימצאות הולכי רגל בו תיעשה אגב נטילת הימור לגבי שאלת הימצאותם גם בצד אחר.

מדובר בנהג אשר לא הבחין בשום שלב בשלושה הולכי רגל אשר ניתן היה להבחין בהם וצריך היה להבחין בהם ולהימנע מלהתקרב ולפגוע במי מהם, וכן, גם אם הם בגבם למכוניתו הנעה.

מדובר בנהג אשר הפגין לטעמי רמה גבוהה של חריגה מן המצופה מנהג מן היישוב באירוע דן ובשל כך פגע עם מכוניתו בהולכת רגל קשישה, הפילה לכביש והסב לה דמם ושבר.

בנסיבות שנותחו מצאתי אם כך שהוכח כל אשר יוחס לנאשם בכתב האישום וכי לא נמצאה לו הגנה.

הנאשם מורשע לפיכך בעבירות שיוחסו לו בכתב האישום.

ניתנה היום, 19 מרץ 2017, במעמד הצדדים